

РЕШЕНИЕ

№ 2236

гр. София, 05.04.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 74 състав,
в публично заседание на 01.04.2024 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Младен Семов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **9538** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 от Данъчно-осигурителният процесуален кодекс/ДОПК/ вр.чл.4 ал.1 от Закона за местните данъци и такси/ЗМДТ/.

Образувано е по жалба на „Просперитас Билдинг“ ЕООД,[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица] срещу Ревизионен акт № СФД-23-ГД77 от 12.06.2023г. издаден от Е. К. началник отдел “Ревизии и събиране на вземанията“ - в качеството му на орган, възложил ревизията и Т. Р. – главен инспектор в отдел Р., дирекция ОП в качеството и на ръководител на ревизионния екип, потвърден с решение № СОА23-РД28-36 от 21.07.2023г. на кмета на Столична община с който по отношение на дружеството за установени задължения в размер на 106 343,09лв., в т.ч. ДНИ,ТБО и лихви в съответния размер за периода 01.01.2018г.-31.12.2022г.

Твърди се незаконосъобразност на оспореният акт, поради допуснато съществено процесуално нарушение изразяващо се в необсъждане на изложени от дружеството възражения във връзка с изготвеният ревизионен доклад и допуснато отклонение от предмета и обхвата на ревизията, изразяващо се във включване на активи в оценката на данъчната основа, които не попадат в характеристиката на имота.

Така в РА и решението на кмета на СО се формира неправилното заключение, че оценката на дружеството извършена в счетоводните записи от сметка 201/земи, терени/ и сметка 203/сгради/ засягат периоди които следват ревизията и имат характер на бъдещи, поради което и не съответстват на приетата историческа стойност, респ. не следва да се вземат предвид при определяне основата за облагане.

Позовава се на поръчан и изготвен доклад видно от който:

При закупуване на имота/през 12.01.2018г./ са придобити земя,сграда,заедно с право да се построи нова сграда съобразно инвестиционните проекти и разрешение за строителство на стойност земя / 1 292 925лв. без ДДС/, разходи за бъдещо строителство /114 943 без ДДС/ или общо – 1 657 138.

След разрушаване на старата сграда на 07.02.2019г. до разрешението за ползване на новата сграда 01.06.2022г. е налице остатъчна стойност на земята 375 207,58лв. без ДДС, стара двуетажна сграда – 0лв,тъй като е бракувана,стойност на правото на строеж за новата сграда – 918 717,42лв.

За периода от разрешението за ползване/01.06.2022г./ до 31.12.2022г. и след това е налице остатъчна стойност на земята 374 207,58лв. без ДДС,счетоводна стойност на новата сграда с включено право на строеж и себестойност на строителството – 3 620 827,47лв. без ДДС.

Тези факти дружеството твърди,че не са оспорени като неправилни в актовете свързани с ревизията, но са определени като неотнормирани поради мнението,че оценителския доклад засяга бъдещ период. Тази характеристика за бъдещ период обаче е просто заявление, но не и заключение основано на фактически анализ от актосъставителите. В крайна сметка РА не се произнася по основния обект на задачата – нежилищните недвижими имоти,която стойност редуцира общата продажна цена в НА. Всъщност овластения орган е нарушил ЗВР,като включва към нежилищните имоти и негодни за облагане обекти.

Отврътната страна кмета на СО изразява становище за неоснователност на жалбата с аргументи,аналогични с изложените в постановеното от него решение при оспорване акта по административен ред.

Ревизионното производство е започнало въз основа ЗВР рег. № СФД23-РД01-1-78/17.03.2023г. издадена от Е. К., началник отдел „Ревизии и събиране на вземания“, дирекция „Общински приходи“, оправомощен с разпореждане № СФД20-ВК-16/16.01.2020г. на директора на дирекция „Общински приходи“ при СО, с която е възложено установяване задължения за ДНИ и ТБО за периода 01.01.2018г.-31.12.2022г. във връзка с притежавани от дружеството недвижими имоти нежилищни имоти – земя и сграда С посочената ЗВР е определен и ревизионен екип – Т. Р. – ръководител на ревизията и И. К.- А. и двете на длъжност „главен инспектор“ в отдел Р. дирекция ОП на СО.Заповедта е връчена на управителя на дружеството на 21.03.2023г.

Като отчете,че директора на дирекция „Общински приходи“ при СО упражнява правомощията на директор на ТД на НАП съобразно чл.4 ал.5 ЗМДТ, а началника на отдел „Ревизии и събиране на вземания“ има качеството на орган по приходите,съобразно чл. 4 ал. 3 ЗМДТ и са надлежно определени със Заповед от 15.01.2020г. на кмета на СО, съдът приема, че ревизионното производство е възложено, образувано и проведено от компетентен орган съобразно препащачата норма на чл.9б ЗМДТ.

Заповедта за възлагане на ревизия и ИПДПОЗЛ са връчени на представляващия дружеството на 17.03.2023г.,като в отговор са представени документи/приложени по преписката и находящи се в приложенията към делото/.Изпратено е искане до началник отдел Общински приходи р-н Т. за предоставяне информация за декларирани от дружеството недвижими имоти в района, като с отговор от 01.04.2023г.са представени и справки за данъчните оценки на ревизираните

имоти, кория от декларации по чл.14 ЗМДТ.

Изпратено е искане за извършване на насрещна проверка до Столичен инспекторат относно предоставяне услугите по сметосъбиране, сметоизвозване, поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, извозване и обезвреждане в депа или други съоръжения на битови отпадъци, като отговор с доказателства за предоставените услуги и становище от началника на районен инспекторат Т. е постъпил на 12.04.2023г. Доказателства за извършените физически разходи за сметосъбиране, сметоизвозване, обезвреждане в депа или други съоръжения, както и поддържане териториите за обществено ползване за периода 01.01.2018г. – 31.12.2022г. са представени от директора на дирекция „Финанси“ СО и приобщени към преписката.

Като следствие и от ревизиращият екип е изготвен РД от 23.05.2023г., връчен на същата дата на представляващия.

В РД е посочено, че обект на ревизията са нежилищните имоти на дружеството и като такъв е деклариран имот в [населено място], [улица], с идентификатор 68134.1001.260 с площ по кадастрални данни от 233 кв.м.

С оспореният РА са установени задължения и лихви за просрочие върху тях в общ размер 106 343,09 лв. от които ДНИ – 13544,19 лв. и лихва – 2 704,88 лв., както и за ТБО 77 750,77 лв и лихви 15 343,25 лв. за периода 01.01.2018г.-31.12.2022г. за недвижими имоти, представляващи земя и сграда:

Поземлен имот с идентификатор 68134.1001.260 по КККР находящ се на [улица] с площ по кадастрални данни от 233 кв.м. и Сграда с идентификатор 68134.1001.260.2 по КККР на 5 етажа със застроена площ 138 кв.м. с предназначение – здравно заведение.

Установено е, че имотите са придобити с НА за покупко-продажба № 1, том I Рег. № 162, дело № 1 от 12.01.2018г. и Разрешение за ползване № СТ-05-281/01.06.2022г. С декларация по чл.14 ЗМДТ от 01.03.2018г. е деклариран поземлен имот с идентификатор 68134.1001.260 по КККР и построена върху него жилищна сграда с РЗП от 155 кв.м., която не е била предмет на ревизия, та поради жилищното си предназначение. Впоследствие с декларация по чл.14 от 09.08.2022г. ПИ с идентификатор 68134.1001.260 по КККР е предеклариран във връзка с новоизградена в него сграда с идентификатор 68134.1001.260.2 по КККР съгласно разрешение за ползване № СТ-05-281/01.06.2022г, като е посочена отчетна стойност на ПИ – 1 657 138 лв. и новоизградена сграда с отчетна стойност – 2 587 167,05 лв.

Прието е, че декларираните отчетни стойности съвпадат с тези по последните счетоводни записи на дружеството.

Видно от удостоверение от 07.02.2019г. придобитият пред 12.01.2018г. недвижим имот/със статут на жилищен тогава/ жилищната сграда е съборена и дружеството става собственик само на поземления имот до построяване сградата с предназначение за здравно заведение, като имотът се облага по тази партида до 30.06.2022г.

При определяне задължението органите по приходите са се позовали на чл.19 ЗМДТ обективиращ подход за избор на по-високата измежду отчетната стойност и данъчната оценка определена по реда на Приложение № 2 от ЗЗДТ. За определяне размера на задължението за земята е приложена формулата по чл.13 от приложение № 2 към закона.

Установено е още, че на основание чл. 64 вр. чл.11 ЗМДТ ревизираното

дружество лице се явява задължено лице за ТБО. Конкретното задължение е изчислено на основание и съобразно чл. 67 ал.2 ЗМДТ и чл. 26 ал.1 НОАМТЦУПСО – пропорционално, в промила, на база отчетната стойност на имота. Като следствие:

За 2019г. е прието, че отчетната стойност е 1 657 138лв., имота попада в границите на организирано сметосъбиране и сметоизвозване, като за имота не са подавани декларации по чл.23 ал.1 и молби по чл.24 ал.1 от Наредбата. С Решение № 857 от 20.12.2018г. на СОС за 2018г. нежилищните имоти на ЮЛ дължат ТБО в размер на 10 промил върху отчетната стойност, включващи 3,60промила за услугите сметосъбиране и сметоизвозване, 2,40промила – за обезвреждане в депа или други съоръжения на битовите отпадъци и 4промила за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване..

За 2020г. отчетната стойност на имота е същата, като той попада в границите в които се предоставят услугите компоненти на ТБО при действие на същото решение на СОС определящо дължимата такса и отново при липса на подавани от дружеството декларации по чл. 23 ал.1 и молби по чл.24 ал.1 от Наредбата. В тази връзка за 2020г. е определено задължение от 5 302,84лв. за сметосъбиране и сметоизвозване, 4 639,99лв. за обезвреждане и 6 628,55лв. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

За 2021г. са направени отново същите констатации, като отчитайки, че с Решение на СОС е определена промяна в промилите като числител дължимостта на ТБО по отделните компоненти, а именно – 3,30промила за сметосъбиране и сметоизвозване, 2,40промила за обезвреждане в депа или други съоръжения и 4,30промила за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване, органите по приходите са определили задължения за ТБО в общ размер 16 571,38лв. от които 5 468,56лв. за сметосъбиране и сметоизвозване, 3 977,13лв. за обезвреждане и 7 125,69лв. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

За 2022г. при липса на промяна в установените факти, отчетна стойност, липса на подавани декларации или молби от дружеството, данни за предоставяне съответните услуги, но отново осъществена промяна в промилите, като числител при определяне задълженията с оглед отчетната стойност за определени задължения за ТБО в общ размер 8 285,69лв./като наполовина дължима от общата годишна стойност/ от които при прилагане – 3,10промила за сметосъбиране и сметоизвозване – 5 137 13,лв., 2,60промила за обезвреждане в депа или други съоръжения – 4308,56лв. и 4,30промила за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване – 7125,69лв., които суми се приспадат за шест месеца, т.е. определят се наполовин с оглед приетото облагане на имота по партидата до 30.06.2022г.

Във връзка с определянето на задължения за недвижим имот деклариран от 09.08.2022г. с новооткрита партида № 7224F289966 с която е декларирана земя с площ 230кв.м. и отчетна стойност 1 657 138лв. и сграда от 7 етажа от които 5 надземни с РЗП 925,35кв.м. и отчетна стойност 2 587 167,05. Отбелязано е, че в имота има комунална свързаност и общата отчетна стойност е 4 244 305,05лв.

Чрез позоваване на чл.15 ал.1 и ал.3 ЗМДТ и отчитайки наличието на разрешение за ползване от 01.06.2022г. е прието, че дружеството дължи ДНИ и ТБО за периода 01.07.2022г.-31.12.2022г. Прието е още, че отчетната стойност на имота съответства на посочената в дружеството декларация по чл.14 ЗМДТ.

На тази база и по отношение на ДНИ чрез прилагане формулата по нормата на чл. 13 Приложение № 2 ЗМДТ при отчитане периода на облагане е определено сумата

от 1 553,57лв.за земята и сумата от 2 425,47лв. за сградата.

Прилагайки съответните коефициенти във формулата за изчисление на ТБО за процесният период 01.07.2022г. – 31.12.2022г.органите по приходите в общинската администрация са определили задължение в размер на 6 578,67лв. за сметосъбиране и сметоизвозване, 5 517лв. за обезвреждане в депа или други съоръжения и 9 125,26лв. да поддържане чистотата на териториите за обществено ползване.

На тази база съдът приема, че процесният акт е постановен в съответствие с изискванията за форма и съдържание и при спазване на производствените правила по чл.9б вр. чл.4 ал.1 ЗМДТ вр. чл.110 и сл. от ДОПК.

Всички актове в производство са надлежно върчени на дружеството,като преди издаване на РА е връчен РД с предоставена възможност за възражение. Събраните и приети доказателства са надлежно приобщени в административното производство.

Във връзка със съответствието на акта с материалния закон:

Относно установената данъчна основа и определеното задължение за ДНИ:

Задълженията за ДНИ възникват ex lege, с осъществяване на визираните в правната норма факти - наличието на определеното в закона качество на обекта и на субекта, както и на изискуемата правна връзка между тях. Жалбоподателят е данъчно задължено лице за заплащане на ДНИ на основание чл. 11, ал. 1 и чл. 12, ал. 1 от ЗМДТ за процесните години, в качеството му на собственик на имоти, за което са подадени декларации по чл. 14 от ЗМДТ.

Съгласно чл.10 ал.1 ЗМДТ с данък върху недвижимите имоти се облагат разположените на територията на страната сгради и самостоятелни обекти в сгради, както и поземлените имоти, разположени в строителните граници на населените места и селищните образувания, и поземлените имоти извън тях, които според подробен устройствен план имат предназначението по чл. 8, т. 1 от Закона за устройство на територията и след промяна на предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

В своята практика,виж Решение № 2165 от 8.03.2022 г. по адм. д. № 6717/2021 г./,чрез референция към предходна своя практика ВАС постановява,че „в съдебната практика / Решение № 6906 от 10.06.2015 г. на ВАС по адм. д. № 8513/2014 г., VII о., / по отношение на възникналото правоотношение се приема следното: "Данъкът е отношение между държавата или общината и съответния правен субект, носител на законово установена връзка с обекта на облагане. Това отношение винаги е публичноправно. При данъка върху недвижимите имоти данъчното правоотношение възниква и съществува заради недвижимия имот по смисъла на чл.10 ал.1 ЗМДТ... Следователно правото на собственост е необходима предпоставка, елемент на данъчния фактически състав. Но как се доказва за данъчни цели правото на собственост? С декларация от съответния правен субект и приложен към нея документ за собственост. Съгласно чл. 14 ЗМДТ лицето, което счита, че е придобило право на собственост или ограничено вещо право върху недвижим имот има законовото задължение да подаде декларация. Съгласно чл. 99, ал. 5 ДОПК във вр. с чл. 4, ал. 1 ЗМДТ приемането на декларация може да бъде отказано само ако не е подписана или не е подадена от упълномощено лице или не съдържа данните за идентификация...Следователно за данъчни цели правната връзка между обекта на облагане и субекта се установява въз основа на декларираното от правния субект. Налице е една презумпция за собственост, защото данъчната администрация не извършва проверка за валидността на придобивното основание. Видно от изложеното

за данъчни цели правото на собственост, т. е. правната връзка между обекта на облагане и субекта, е необходима предпоставка на данъчния фактически състав, но нейното доказване става с декларацията, която съответния правен субект подава. Промените в правната връзка, която поражда данъчното задължение, за данъчното правоотношение имат значение на нововъзникнало обстоятелство. Те пораждат за задълженото лице задължение за деклариране на тези нови релевантни обстоятелства.

Като следствие - нормата на чл. 10 ЗМДТ определя данъчния обект - предмета на данъчното облагане с данък върху недвижимите имоти. В разпоредбата законодателят очертава две групи поземлени имоти, които подлежат на облагане с ДНИ в общата хипотеза на посочената правна норма: 1. Поземлени имоти, находящи се в строителните граници на населените места или селищните образувания, във връзка с които законодателят не е дефинирал допълнителни критерии и 2. Поземлени имоти, находящи се извън строителните граници на населените места или селищните образувания, но които следва да отговарят кумулативно и на следните изисквания: 2. 1. да имат според подробен устройствен план предназначението по чл. 8, т. 1 от ЗУТ и 2. 2. да е осъществена и промяна предназначението на земята, когато това се изисква по реда на специален закон.

На първо място спорът се концентрира върху това дали декларираният от жалбоподателя имот следва да се определи като жилищен или нежилищен, предвид произтичащите от това различни последици при определянето на ДНИ и ТБО с оглед различния начин на определяне на данъчната оценка на имота по чл. 21 от ЗМДТ.

Съгласно чл. 19, ал. 1 ЗМДТ, данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година. По чл. 21, ал. 1 от ЗМДТ, данъчната оценка на недвижимите имоти на предприятията е по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2, а за жилищните имоти - данъчната им оценка съгласно приложение № 2.

Предвид липсата на легална дефиниция на понятията "жилищен" и "нежилищен имот" в ЗМДТ, за изясняване съдържанието на тези понятия, се използват дефиниции на сходни понятия, съдържащи се в други нормативни актове. С оглед на това и в съответствие с разпоредбите на чл. 36, ал. 1 и чл. 37, ал. 1 и 2 от Указ № 833 от 24.04.1974 г. за прилагане на Закона за нормативните актове съдържанието на понятието "жилищна сграда" и "жилище" следва да бъде това, което е дадено в разпоредбата на § 5, т. 29 и т. 30 ЗУТ. Това е сграда, предназначена за постоянно обитаване, и се състои от едно или повече жилища, които заемат най-малко 60 на сто от нейната разгъната застроена площ. От своя страна жилището съставлява съвкупност от помещения, покрити и/или открити пространства, обединени функционално и пространствено в едно цяло за задоволяване на жилищни нужди. С оглед на това именно дадените в двете разпоредби дефиниции са релевантни за определяне на характера на процесния имот. /Така Решение № 9958 от 19.07.2018 г. на ВАС по адм. д. № 14277/2016 г., VII отд./. Процесният имот безспорно по функционалното си предназначение не е пригоден да бъде използван за жилищни нужди и не

деклариран като жилище в декларацията, по която е издаден процесният акт. Начинът на определяне на данъчната оценка на жилищните имоти на предприятията се явява изключение от общия принцип, установен в първата хипотеза на чл. 21, ал. 1 ЗМДТ, като в резултат на това за жилищните имоти се начислява по-нисък данък. Тъй като от установяването на това обстоятелство възникват благоприятни за дружеството правни последици, негова е и тежестта за доказването му. Видно от текста на нормата законодателят допуска предприятията да притежават имоти за жилищни и нежилищни нужди като определя два способа за изчисляване на данъчната основа за ДНИ при двата вида имоти.

Аналогични са разпоредбите при определяне на ТБО. Разпоредбата на чл. 27, ал. 1 от Наредбата за определяне и администриране на местни такси и цени на услуги, предоставяни от Столична община /НОАМТЦУПСО/ определя данъчната основа за ТБО за имотите на граждани и жилищни имоти на предприятия. Тя се определя пропорционално в промили на база данъчната оценка на имотите, като разпределянето на размера на промила по видове услуги е, както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. В чл. 26, ал. 1 на същата наредба се определя данъчната основа за ТБО за нежилищните имоти на предприятията. Тя се определя пропорционално в промили на база отчетна стойност на имотите, като разпределението на размера на промила е както следва: за сметосъбиране и сметоизвозване; за обезвреждане на битови отпадъци в депа или други съоръжения; 3. за поддържане чистотата на териториите за обществено ползване. Предвид текстовете на цитираните две разпоредби местният законодател в лицето на Столичния общински съвет ясно е разграничил два метода за определяне на базата при изчисляване на ТБО в зависимост от вида на имота -жилищен или нежилищен.

Процесният имот – сграда,придобит през 2018г., безспорно между страните е бил със статут „жилищен“ към датата на придобиването си и същият не е включен в обхвата на ревизията именно с оглед жилищното си предназначение. Всъщност и след разрушаването и през 2019г., и изграждането на нов обект с разрешение за ползване - от 2021г. същата става годен обект за облагане,предвид нежилищното си предназначение. И същият е обложен с ДНИ само за периода от въвеждане в експлоатация от 01.07.2022г. пропорционално със ставка за половин година.

В тази връзка обаче,следва да се посочи, че съгласно чл.19 ал.3 от ЗМДТ - при промяна на данъчната оценка на имота през годината данъкът се определя върху новата оценка от месеца, следващ месеца на промяната. В случаите на промяна от общинските съвети на границите на зоните в населените места и категориите на вилните зони или на населените места данъкът се определя върху новата данъчна оценка от 1 януари на следващата година.Съобразно нормата на чл.19 ал.4 ЗМДТ - алинея 3, изречение първо не се прилага за

нежилищните имоти, които са собственост на предприятията или върху които им е учредено ограничено вещно право на ползване. Предвид характера на имота – нежилищен и факта, че същият е собственост на предприятие, то съдът намира посоченото условие за изцяло приложимо.

Задължения за ДНИ за новопостроената сграда за посоченият период не следва да се определят, а оспореният акт се явява незаконосъобразен в тази му част.

Като продължение, поземленият недвижим имот – земя, върху която се е намирала разрушената постройка, респ. впоследствие изградената нова сграда, представлява през целият период предмет на данъчно облагане, съобразно нормата на чл. 10 ал. 1 ЗМДТ, тъй като същият попада безспорно в строителните граници на [населено място].

Релевантен за определяне на задължението за ДНИ и ТБО не устройствен статус на един имот, а начинът на използването му. Процесната земя не задоволява жилищни нужди, а има предназначение съответно на инвестиционното намерение, реализирано впоследствие, видно от строителната документация и разрешение за ползване. В този смисъл същият представлява облагаем обект.

Вторият спорен въпрос, който следва да бъде разрешен засяга начина на определяне на данъчната основа към процесния имот – приложима както по отношение задълженията за ДНИ, така и по отношение задълженията за ТБО за ревизираният период.

По силата на чл. 64 ЗДМТ таксата по чл. 62 се заплаща от лицата по чл. 11 за имотите на територията на общината.

Независимо от нормативното изменение, разпоредбата на чл. 62 ЗМДТ ясно предвижда, че дължимостта на таксата се дължи за извършваните от общината услуги изразяващи се в събиране и транспортиране на битови отпадъци до съоръжения и инсталации за тяхното третиране; третиране на битовите отпадъци в съоръжения и инсталации; поддържане на чистотата на териториите за обществено ползване в населените места и селищните образувания в общината. Тези елементи характеризират таксата като трикомпонентна, респ. при преценка дължимостта и следва да се установи дали действително са осъществявани и предоставяни от общината посочените услуги.

Между страните не е спорно следва да се посочи, че и от доказателствата по делото се установява, че имотите, обект на ревизията попадат в границите, в които се осъществява организирано сметосъбиране и сметоизвозване, /видно от приложените заповеди на кмета на СО и данни от инспектората на СО/, сключени са надлежни договори за възлагане на обществена поръчка за предоставяне услугата в изпълнение на които са налице и съставени протоколи – ежедневни и обобщени месечни за извършената дейност, актове за искутановяване извършените и подлежащи на заплащане дейности по сметосъбиране и сметоизвозване/транспортиране в предходната редакция на нормата/, както и са налице фактури отразяващи плащането на извършените

услуги.

Успоредно с това – налице са и договори относно предоставяне услугата по обезвреждане битови отпадъци с Чистота – Искър и Обединение Екосорт Д. въз основа на които са изготвени и подписасни месечни актове за приемане и съхранение на безопасни отпадъци, обезвреждането им чрез обработка, сепариране, депониране, съхраняване и прочее.

Налице са и доказателства за извършени и заплатени разходи по поддържане чистотата на териториите за обществено ползване чрез предоставени писма, картони, справки и др. от дирекция Финанси на СО.

На тази база следва да се приеме, че въпросните услуги действително се предоставят от СО, поради което и таксата за заплащането им е дължима от лице имащо качество собственик на недвижим имот, каквото е жалбоподателя. Успоредно с това безспорно се установява, че за ревизираните периоди дружеството не е подавало декларация по чл. чл.23 ал.1 и молби по чл.24 ал.1 от Наредбата, какъвто е правния инструментариум за отпадане или намалява дължимият размер на таксата по отделните и компоненти.

По своята същност земята е неамортизируем актив и като такъв за да промени стойността си следва да претърпи обезценка. Такава не е осъществена, като видно от данните по делото земята на дружеството е заведена с една отчетна стойността за всички ревизирани години – периоди в обхвата на ревизията. Правилно в тази връзка е отчетено, че съгласно чл.19 ЗМДТ данъка се определя върху данъчната оценка по чл.10 ал.1 от с.з. към 1 януари за годината за която се дължи.

Съгласно чл.67 ал.2 ЗМДТ, размерът на таксата за битови отпадъци за всяко задължено лице е сумата от размера на таксата за всяка услуга по чл. 62, която се определя, като разходите за сметка на таксата за битови отпадъци за текущата година от план-сметката, формирани по реда на чл. 66, ал. 13 за всяка услуга по чл. 62, се разпределят, като се приложи съответният начин за изчисление в зависимост от приетите от общинския съвет основи за услугите по чл. 62.

Спорно във по делото е начина на определяне на основата към която следва да се приложат иначе правилно посочените промили.

Съгласно чл.19 от закона данъкът се определя върху данъчната оценка на недвижимите имоти по чл. 10, ал. 1 към 1 януари на годината, за която се дължи, и се съобщава на лицата до 1 март на същата година, като не е налице промяна на данъчната оценка, съобразно ал.2 на посочената норма.

По силата на чл.20 от ЗМДТ данъчната оценка на недвижимите имоти на гражданите се определя от служител на общинската администрация по норми съгласно приложение № 2 в зависимост от вида на имота, местонахождението, площта, конструкцията и овехтяването и се съобщава на данъчно задължените лица.

При установен нежилищен характер на имотите, приложимо е правилото на чл.21 от с.з. съгласно което като данъчната оценка на недвижимите имоти на

предприятията се определя по-високата между отчетната им стойност и данъчната оценка съгласно приложение № 2.

Приложим към определяне данъчната основа в случая е нормата на чл.13 от Приложение № 2 към закона. Прилагайки този метод на изчисление, органите по приходите са установили,че отчетната стойност на имота е по-висока, поради което и са приложими същата като данъчна основа на имота.

Видно от подадената от дружеството декларация от 12.01.2018г. в същата няма посочена отчетна стойност. Такава е налице едва с декларацията от 02.09.2022г. и то след изграждане на новата сграда в земята,а именно – 1 657 138лв.

По силата на пар.1 т.17 от ДР на ЗМДТ отчетна стойност е стойността при счетоводното завеждане на актива или обезценената/преоценената стойност на актива, когато е извършена оценка след първоначалното му счетоводно завеждане.

Видно от представените в преписката баланс,инвентарна книга, оборотна ведомост, ГФО, хронологичен регистър на оборотните ведомости на дружеството и прочее счетоводна документация – ПИ с идентификатор 68134.1001-260 е заведена в счетоводната сметка „земи/терени“ с отчетна стойност 1 657 138лв.

В този смисъл правилно и като следствие именно от действията на дружеството, органите по приходите са приели тази стойност за отчетна и при съпоставка с данъчната оценка са я приложили,като по-висока измежду двете.Посочената норма предвижда възможност за преоценка на актива,каквато не е извършена от дружеството. В този смисъл законосъобразно посочената счетоводна стойност е приложена за целият ревизиран период и върху нея е определен размерът на дължимият данък и такси.

Поради изложеното следва да се приеме, че оспореният акт е правилен и законосъобразен в тази му част, респ. оспорването срещу него следва да се отхвърли.

При този изход от спора и двете страни имат право на съдебно-деловодни разноски.

Ответника основателно претендира съдебно деловодни разноски, но неоснователно иска присъждането им в размер на 9664.88лв. на основание чл.161 ал.1 изр.второ ДОПК, съгласно чл.7 ал.2 т.5 вр. чл.8 от Наредба № 1/2004г.

С решение от 25 януари,2024г. по дело С-438/22, „Ем акаунт БГ“ ЕООД, ЕСЛ:EU:С:2024:71, Съдът на ЕС постанови,че член 101, параграф 1 ДФЕС във връзка с член 4, параграф 3 ДЕС трябва да се тълкува в смисъл, че ако установи, че наредба, която определя минималните размери на адвокатските възнаграждения и на която е придаден задължителен характер с национална правна уредба, противоречи на посочения член 101, параграф 1, националният съд е длъжен да откаже да приложи тази национална правна уредба по отношение на страната, осъдена да заплати съдебните разноски за адвокатско

възнаграждение, включително когато тази страна не е подписала никакъв договор за адвокатски услуги и адвокатско възнаграждение.

Успоредно с това, националният съд не следва да се считан обвързан от минимални размер на разноските, изчислени съобразно минимума по Наредба № 1/2004г, предвид антиконкурентна същност на подзаконовия акт.

В настоящият казус нормата на чл.1614 ал.1 изр.второ от ДОПК цели да създаде равнопоставеност между приходната администрация и адвокатите предвид материалният интерес на спора. В този нормативите по Наредба № 1/2004 не следва да се прилагат без конкретна обосновка, както спрямо адвокатите, така и спрямо ответника - приходната администрация. Конкретни съображения как и защо е формирана тази себестойност на труда, обективизиран в процесуалното представителство на ответника – липсва.

Практиката на СЕС е ясна, недвусмислена и императивна и поражда задължение за националният съдия за произнасяне в унисон с нея, независимо от това дали е възражение за прекомерност, най-малкото защото по същество СЕС постановява, че тази Наредба, предвид антиконкурентната и същност не може и не следва да бъде годин, обвързващ съда, норматив за присъждане на възнаграждение за процесуално представителство. Водещи са себестойността на труда и свободата на договаряне.

Отчитайки, че юрисконсултите не осъществяват самостоятелно и по занятие, а в полза на, от името на и по силата на трудов договор, процесуално представителство, съдът счита, че приложими са нормативите по Наредбата за правната помощ.

ВАС в своето тълкувателно решение № 3 от 13.05.2010г. по т.д. № 5/2009г. е имал възможност да постанови, че:

„За разлика от неравнопоставеността на страните в производството по издаване на административния акт с оглед характера на материалното административно правоотношение на власт и подчинение, в съдебния процес те имат равни процесуални права и съответно задължения, включително за разноски....

Правоотношението между юридическото лице и юрисконсулта е неотнормирано към правото на присъждане на разноски. Отговорността за разноски е гражданско облигационно правоотношение, което произтича от процесуалния закон и е уредено в него. Прилагайки субсидиарно разпоредбата на чл. 78, ал. 8 от ГПК, съдът присъжда адвокатско възнаграждение не в полза на юрисконсулта, а в полза на юридическото лице, което е защитавано от него, респективно в чиято структура се намира представляваният по този начин едноличен административен орган.“ ..

Ето защо и в съответствие с фактическата и правна сложност на делото и на основание чл. 24 изр.второ от Наредбата за заплащане на правната помощ, в полза на ответника следва да се присъди сумата от 360лв. към които при отчитане материалният интерес на спора съобразно вр.чл.25 ал.2 да се прибави максимално допустимото увеличение от 180лв или общо 540лв.

От своя страна, жалбоподателят има право на разноски съобразно отменителната част на настоящото решение засягаща определеният ДНИ за периода 01.07.2022г.-31.12.2022г. в размер на 2425.47лв.,ведно с лихвите върху тях. Същите са поискани в рамките на проведено на 26.02.2024г. съдебно заседание, като за извършването им по делото са представени - договор за правна защита и съдействие,разписка за заплатено възнаграждение в размер на 400лв. и документ за внесена държавна такса в размер на 50лв. Посочената претенция,като обоснована и спадаща под минимума на Наредба № 1/2004г. не оставя съмнение относно свободното договаряне между страните. Възнаграждението не е прекомерно и като такова следва да бъде присъдено на жалбоподателя.

С оглед изложеното и на основание чл.172 ал.2 предл.второ и четвърто от АПК, Административен съд София – град,74 състав,

РЕШИ:

ОТМЕНЯ Ревизионен акт № СФД-23-ТД77 от 12.06.2023г. издаден от Е. К., в качеството му на орган, възложил ревизията и Т. Р. -ръководител на ревизионния екип, потвърден с решение № СОА23-РД28-36 от 21.07.2023г. на кмета на Столична община **В ЧАСТТА** с която е определено задължение за ДНИ за сграда с идентификатор 68134.1001.260.2 с предназначение „за здравно заведение“ за периода 01.07.2022г.-31.12.2022г. в размер на 2425,47лв., ведно с лихвите върху тях

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Просперитас Билдинг“ ЕООД,[ЕИК] срещу Ревизионен акт № СФД-23-ТД77 от 12.06.2023г. издаден от Е. К., в качеството му на орган, възложил ревизията и Т. Р. -ръководител на ревизионния екип, потвърден с решение № СОА23-РД28-36 от 21.07.2023г. на кмета на Столична община,в останалата му част.

ОСЪЖДА „Просперитас Б.“ ЕООД,[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица] да заплати на кмета на Столична община сумата от 540/петстотин и четиридесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

ОСЪЖДА Столична община да заплати на Просперитас Б.“ ЕООД,[ЕИК], с адрес: [населено място], [улица] сумата от 450 /четиристотин и петдесет/ лева съдебно-деловодни разноски.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

Препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ: